

# The Atonement of Jesus Christ Provides the Ultimate Rescue

By Elder Quentin L. Cook  
Of the Quorum of the Twelve Apostles

## Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana sniedz galīgo glābiņu

Elders Kventins L. Kuks  
no Divpadsmit apustuļu kvoruma

April 2025 general conference

*As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement.*

The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. President Russell M. Nelson assigned me to dedicate the Casper Wyoming Temple late last year. It was a profound, emotional, and spiritual experience. It brought into clear focus the role temples play in rescuing God's children through the Savior's Atonement.

The stakes in the Casper Wyoming Temple District include a portion of the overland trail used by Latter-day Saint pioneers between 1847 and 1868. In preparation for the temple dedication, I reread some of the history of the trail along the Platte River near Casper and continuing to Salt Lake City. The trail had been a thoroughfare for hundreds of thousands of western emigrants. My primary emphasis was the more than 60,000 Latter-day Saint pioneers who traveled the trail.

Most of our pioneers came by wagon, but about 3,000 crossed in 10 handcart companies. Eight of these handcart companies made the monumental trek with remarkable success and few deaths. The Willie and Martin handcart companies of 1856 were the exception.

I reviewed the accounts of the Willie and Martin handcart companies from the time the terrible weather conditions commenced. I became intimately aware of the challenges they faced at the crossing of the Sweetwater River, Martin's Cove, Rocky Ridge, and Rock Creek Hollow.

*Kad mēs vēšamies pie Jēzus Kristus, pasaules Glābēja, Viņš mūs glābj no dzīves vētrām ar Savu Izpirkšanu.*

Jēzus Kristus Izpirkšana sniedz galīgo glābiņu pārbaudījumos, ar kuriem mēs saskaramies šajā dzīvē. Pagājušā gada beigās prezidents Rasels M. Nelsons man uzticēja iesvētīt Kasperas Vaio-mingas templi. Tā bija dziļi emocionāla un garīga pieredze. Tā skaidri iezīmēja tempļu lomu Dieva bērnu glābšanā caur Glābēja īstenoto Izpirkšanu.

Kasperas Vaiomingas tempļa apgabala stabi ietver daļu no sauszemes takas, ko pēdējo dienu svēto pionieri izmantoja no 1847. līdz 1868. gadam. Gatavojoties tempļa iesvētīšanai, es no jaunā izlasīju daļu no vēstures pierakstiem par taku gar Platas upi — netālu no Kasperas un tālāk līdz Soltleiksitijai. Šī taka bija ceļš simtiem tūkstošu rietumu emigrantu. Es galvenokārt koncentrējos uz vairāk nekā 60 000 pēdējo dienu svēto pionieru, kas ceļoja pa šo taku.

Lielākā daļa mūsu pionieru ieradās ar kravas ratiem, bet aptuveni 3000 cilvēku ceļu veica 10 rokas ratiņu grupās. Astoņas no šīm rokas ratiņu grupām veica monumentālo pārgājieni ar ievērojamiem panākumiem un nedaudziem nāves gadījumiem. Izņēmums bija 1856. gada Villija un Mārtina rokas ratiņu grupas.

Es pārskatīju Villija un Mārtina rokas ratiņu grupu aprakstus no brīža, kad sākās briesmīgie laikapstākļi. Es tuvāk iepazīnos ar grūtībām, ar kurām viņi saskārās, šķērsojot Svītvoteru upi, Mārtina līci, Rokijridžas kalnu grēdu un Rokkrīkas ieplaku.

Between Storms, by Albin Veselka

I had not been inside the Casper Temple prior to the dedication. When I entered the foyer, my attention was immediately drawn to an original handcart painting titled *Between Storms*. The painting was clearly not intended to depict the tragedies that had occurred. As I gazed at it, I thought, "This painting is correct; the vast majority of handcart pioneers did not experience tragedies." I could not help feeling that this is like life in general. Sometimes we are between storms and sometimes between clouds and sunshine.

Heaven's Portal, by Jim Wilcox

When I turned to the original painting on the other wall, titled *Heaven's Portal*, I realized that this beautiful summer painting of what was called "Devil's Gate," with the calm and clear Sweetwater River flowing through it, presented the beauty of the Lord's creation, not just the challenges the pioneers faced in that horrible winter season.

Then I looked forward, behind the recommend desk, and saw a beautiful painting of the Savior. This immediately invoked overwhelming feelings of gratitude. In a world of great beauty, there are also enormous challenges. As we turn to Jesus Christ, the Savior of the world, He rescues us from the storms of life through His Atonement in accordance with the Father's plan.

For me, the foyer was a perfect preparation for the temple ordinance rooms that allow us to receive the ordinances of exaltation, to make sacred covenants, and to fully accept and experience the blessings of the Savior's Atonement. The Father's plan of happiness is based on the Savior's atoning rescue.

The pioneer experience provides Latter-day Saints with a unique historical tradition and a powerful collective spiritual legacy. For some, the migration had been years in the making after being forcefully driven from both Missouri and Nauvoo. For others, it began after President Brigham Young announced the handcart plan, which was intended to make emigration more affordable. The handcarts cost much less than wagons and oxen.

A missionary in England, Millen Atwood, said that when the handcart plan was announced, "it ran like fire in dry stubble, and the hearts of the poor Saints leapt with joy and gladness." Many had "prayed and fasted day after day, and night after night, that they might have the privi-

Starp vētrām, Albins Veselka

Pirms Kasperas tempļa iesvētīšanas es tajā nebiju bijis. Kad es iegāju foajē, manu uzmanību uzreiz piesaistīja oriģināla rokas ratiņu glezna ar nosaukumu *Starp vētrām*. Glezna acīmredzami nebija domāta, lai attēlotu notikušās traģēdijas. Skatoties uz to, es nodomāju: „Šī glezna ir patiesa; lielākā daļa rokas ratiņu pionieru nepiedzīvoja traģēdijas.” Es nevarēju atturēties no sajūtas, ka tas līdzinās dzīvei kopumā. Dažreiz mēs atrodamies starp vētrām, bet dažreiz starp mākoņiem un sauli.

Debesu portāls, Džims Vilkokss

Kad es pievērsos oriģinālajai gleznai uz otras sienas ar nosaukumu *Debesu portāls*, es sapratu, ka šī skaistā vasaras glezna, kurā bija attēlots tas, kas tika saukts par „Velna vārtiem”, ar mierīgo un dzidro Svītvotes upi, kas plūst cauri, attēlo Tā Kunga radības skaistumu, nevis tikai izaicinājumus, ar kuriem pionieri saskārās briesmīgajā ziemas laikā.

Tad es paskatījos uz priekšu, aiz rekomendāciju galda, un ieraudzīju skaistu Glābēja gleznu. Tas uzreiz izraisīja neizmērojamas pateicības sajūtas. Pasaulē, kurā valda liels skaistums, ir arī milzīgi izaicinājumi. Kad mēs vēršamies pie Jēzus Kristus, pasaules Glābēja, Viņš mūs glābj no dzīves vētrām ar Savu īstenoto Izpirkšanu — saskaņā ar Tēva ieceri.

Atrašanās foajē man sniedza lielisku iespēju sagatavoties ieiet tempļa priekšrakstu telpās, kur saņemam paaugstināšanas priekšrakstus, noslēdzam svētās derības un pilnībā pieņemam un piedzīvojam Glābēja īstenotās Izpirkšanas svētības. Tēva laimes iecere ir balstīta uz glābšanu, ko nodrošina Glābējs caur Savu īstenoto Izpirkšanu.

Pionieru pieredze nodrošina pēdējo dienu svētajiem unikālu vēsturisko tradīciju un spēcīgu kolektīvi garīgo mantojumu. Dažiem šī migrācija bija gadiem ilga, jo viņi tika piespiedu kārtā pādzīti gan no Misūri, gan no Navū. Citiem tā sākās pēc tam, kad prezidents Brigams Jangs paziņoja par rokas ratiņu plānu, kura mērķis bija padarīt emigrāciju pieejamāku. Rokas ratiņi izmaksāja daudz lētāk par kravas ratiem un vēršiem.

Kāds misionārs Anglijā, Millens Atvuds, teica, ka tad, kad tika paziņots par rokas ratiņu plānu, „tas izplatījās kā uguns sausā zālē, un nabaga svēto sirdis daudzījās aiz prieka un liksmības”. Daudzi bija „dienu pēc dienas un nakti pēc nakts lūguši un gavējuši, lai viņiem būtu tā privilēģija

lege of uniting with their brethren and sisters in [the] mountains.”

Most of the handcart Saints experienced hardship but avoided major adverse events. But two handcart companies, the Willie company and the Martin company, experienced starvation, exposure to freezing weather, and many deaths.

Most of these travelers sailed from Liverpool, England, in May of 1856 aboard two ships. They arrived at the handcart outfitting site in Iowa City in June and July. Despite warnings, both companies departed for the Salt Lake Valley too late in the season.

President Brigham Young first became aware of the perilous situation of these companies on October 4, 1856. The next day he stood before the Saints in Salt Lake City and said, “Many of our brethren and sisters are on the plains with handcarts, ... and they must be brought here; we must send assistance to them ... before the winter sets in.”

He asked the bishops to provide 60 mule teams, 12 or more wagons, and 12 tons (10,886 kg) of flour and proclaimed, “Go and bring in those people now on the plains.”

The combined number of pioneers in the Willie and Martin handcart companies was approximately 1,100. Some 200 of these precious Saints died along the trail. Without the timely rescue, many more would have perished.

The winter storms began nearly two weeks after the first rescuers left Salt Lake City. The accounts of members of the Willie and Martin companies describe devastating challenges after the storms began. These accounts also depict the great joy when the rescuers arrived.

Describing the arrival scene, Mary Hurren said: “Tears streamed down the cheeks of the men, and the children danced for joy. As soon as the people could control their feelings, they all knelt down in the snow and gave thanks to God.”

Two days later, the Willie company had to travel the most difficult part of the trail, going over Rocky Ridge, in a freezing storm. The last of them didn't reach camp until 5:00 the next morning. Thirteen people died and were buried in a common grave.

On November 7, the Willie company was nearing the Salt Lake Valley, but that morning there were still three deaths. Two days later, the Willie company finally reached Salt Lake, where they had a marvelous greeting and were wel-

pievienoties saviem brāļiem un māsām [kalnos]”.

Lielākā daļa svēto — rokas ratiņu pārceļotāju — piedzīvoja grūtības, bet izvairījās no pārlieku smagiem notikumiem. Taču divas rokas ratiņu grupas — Villija un Mārtina — piedzīvoja badu, aukstumu un daudzus nāves gadījumus.

Lielākā daļa no šiem ceļotājiem 1856. gada maijā ar diviem kuģiem devās ceļā no Liverpūles Anglijā. Jūnijā un jūlijā viņi ieradās rokas ratiņu apgādes vietā Aiovas pilsētā. Neraugoties uz brīdinājumiem, abas grupas uz Soltleikas ieleju devās pārāk vēlu.

Prezidents Brigams Jangs pirmo reizi uzzināja par šo grupu bīstamo stāvokli 1856. gada 4. oktobrī. Nākamajā dienā viņš stāvēja svēto priekšā Soltleiksitijā un sacīja: „Daudzi mūsu brāļi un māsas ir līdzenumos ar ratiņiem, ... un viņi ir jānogādā šeit; mums ir jāsūta viņiem palīdzība ... pirms iestājusies ziema.”

Viņš lūdza bīskapiem sagādāt 60 mūļu pajūgu, 12 vai vairāk kravas ratu un 12 tonnas (10 886 kg) miltu un paziņoja: „Ejiet un atvediet tos ļaudis, kas tagad atrodas līdzenumos.”

Kopējais pionieru skaits Villija un Mārtina rokas ratiņu grupās bija aptuveni 1100. Aptuveni 200 no šiem dārgajiem svētajiem gāja bojā ceļā. Bez savlaicīgas glābšanas būtu gājuši bojā vēl daudzi citi.

Ziemas vētras sākās gandrīz divas nedēļas pēc tam, kad pirmie glābēji pameta Soltleiksitiju. Villija un Mārtina pioniergrupas stāstos aprakstītas postošas problēmas pēc vētru sākuma. Šajos stāstos aprakstīts arī liels prieks pēc glābēju ierašanās.

Mērija Hurena, aprakstot ierašanās ainu, sacīja: „Vīriešiem pa vaigiem ritēja asaras, un bērni no prieka dejoja. Tiklīdz cilvēki spēja savaldīt savas jūtas, viņi visi noietās ceļos sniegā un pateicās Dievam.”

Pēc divām dienām Villija grupai nācās pārvarēt visgrūtāko ceļa posmu, stindzinošā vētrā ejot pāri Rokijridžas kalnu grēdai. Pēdējie no viņiem noietni sasniedza tikai nākamajā rītā pulksten 5.00. Trīspadsmit cilvēki gāja bojā un tika apglabāti kopējā kapā.

7. novembrī Villija grupa jau tuvojās Sālsezerā ielejai, bet tajā rītā bija vēl trīs bojāgājušie. Pēc divām dienām Villija grupa beidzot sasniedza Soltleiku, kur viņus brīnišķīgi sagaidīja un uzņēma svēto mājās.

came into the homes of the Saints.

That same day, the Martin company was still 325 miles (523 km) back on the trail, continuing to suffer from cold and inadequate food. A few days earlier, they had crossed the Sweetwater River to reach what is now called Martin's Cove, where they hoped to find protection from the elements. One of the pioneers said, "It was the worst river crossing of the expedition." Some of the rescuers—like my great-grandfather David Patten Kimball, who was just 17 years old, along with his young friends "George W. Grant, Allen Huntington, Stephen Taylor, and Ira Nebeker—spent hours in the frigid water," heroically helping the company make the Sweetwater crossing.

While this event has received much attention, as I learned more about the rescuers, I realized that all of them were following the prophet and played critical roles in saving the stranded Saints. All the rescuers were heroic, as were the emigrants.

Studying their story, I appreciated the precious relationships and the long-term eternal vision among the emigrants. John and Maria Linford and their three sons were members of the Willie company. John died hours before the first rescuers arrived. He had told Maria that he was glad they had made the journey. "I shall not live to reach Salt Lake," he said, "but you and the boys will, and I do not regret all we have gone through if our boys can grow up and raise their families in Zion."

President James E. Faust provided this marvelous summary: "In the heroic effort of the handcart pioneers, we learn a great truth. All must pass through a refiner's fire, and the insignificant and unimportant in our lives can melt away like dross and make our faith bright, intact, and strong. There seems to be a full measure of anguish, sorrow, and often heartbreak for everyone, including those who earnestly seek to do right and be faithful. Yet this is part of the purging to become acquainted with God."

In His eternity-shaping Atonement and Resurrection, the Savior broke "the bands of death, having gained the victory over death" for everyone. For those who have repented of sins, He has "taken upon himself their iniquity and their transgressions, having redeemed them, and satisfied the demands of justice."

Without the Atonement, we cannot save

Tajā pašā dienā Mārtina grupa joprojām bija 325 jūdžu (523 km) attālumā, turpinot ciest no aukstuma un pārtikas trūkuma. Dažas dienas pirms tam viņi bija šķērsojuši Svītvoteras upi, lai sasniegtu vietu, ko tagad sauc par Mārtina līci, kur viņi cerēja rast patvērumu no dabas stihijām. Viens no pionieriem teica: „Tas bija vissliktākais upes šķērsojums visā ekspedīcijā.” Daži no glābējiem — piemēram, mans vecvectēvs Deivids Pātens Kimbals, kurš bija tikai 17 gadus vecs, kopā ar saviem gados jaunajiem draugiem „Džordžu V. Grantu, Alenu Hantingtonu, Stīvenu Teiloru un Īru Nebekeru, — vairākas stundas pavadīja aukstajā ūdenī”, varonīgi palīdzot komandas dalībniekiem šķērsot Svītvoteras upi.

Lai gan šim notikumam ir pievērsta liela uzmanība, vairāk uzzinot par glābējiem, es sapratu, ka viņi visi sekoja pravietim un viņiem bija izšķiroša loma, glābjot grūtā stāvoklī nonākušos svētos. Visi glābēji rīkojās varonīgi, tāpat kā arī emigranti.

Pētot viņu stāstu, es cildinu vērtīgās attiecības un emigrantu ilglaicīgo mūžības redzējumu. Džons un Marija Linfordi un viņu trīs dēli bija Villija grupas dalībnieki. Džons nomira dažas stundas pirms pirmo glābēju ierašanās. Viņš bija teicis Marijai, ka priecājas, ka viņi bija devušies ceļā. „Es nenodzīvošu tik ilgi, lai sasniegtu Sālsezeru,” viņš teica, „bet tu un zēni gan, taču es nenožēloju neko no tā, kas mums bija jāpiedzīvo, ja vien mūsu zēni var uzaugt un audzināt savas ģimenes Cīānā.”

Prezidents Džeimss E. Fausts sniedza šādu brīnišķīgu kopsavilkumu: „Rokas ratiņu pionieru varonīgajos centienos mēs uzzinām dižu patiesību. Visiem ir jāiet cauri kausētāja ugunij, un tas, kas mūsu dzīvē ir nenožīmīgs un mazsvarīgs, var izkust kā izdedži un padarīt mūsu ticību spožu, nesabojātu un stipru. Šķiet, ka ikvienam, arī tiem, kas dedzīgi cenšas rīkoties pareizi un būt uzticīgi, ir pilns mērs ciešanu, bēdu un bieži vien arī sirdssāpju. Taču tā ir daļa no attīrīšanās, lai iepazītu Dievu.”

Ar Savu īstenoto Izpirkšanu un Augšāmcelsanos, kam ir viszīmīgākā ietekme uz visu mūžību, Glābējs sarāva „nāves važas, izcīnot uzvaru pār nāvi” ikvienam. Par tiem, kas ir nožēlojuši grēkus, Viņš ir „uzņēmies uz Sevis viņu nekrietnības un viņu pārkāpumus, atpestījis viņus un apmierinājis taisnības prasības”.

Bez Izpirkšanas mēs nevaram izglābties no



ourselves from sin and death. While sin can play a significant role in our trials, life's adversities are compounded by mistakes, bad decisions, evil actions by others, and many things outside of our control.

Preach My Gospel teaches: "As we rely on Jesus Christ and His Atonement, He can help us endure our trials, sicknesses, and pain. We can be filled with joy, peace, and consolation. All that is unfair about life can be made right through the Atonement of Jesus Christ."

During this Easter season, our focus is on the Savior and His atoning sacrifice. The Atonement provides hope and light at a time that for many seems dark and dreary. President Gordon B. Hinckley declared, "When all of history is examined, ... [there is] nothing ... so wonderful, so majestic, so tremendous as this act of grace."

I share three recommendations which I think are particularly relevant for our day.

First, do not underestimate the importance of doing what we can to rescue others from physical and especially spiritual challenges.

Second, gratefully accept the Savior's Atonement. We all should strive to exhibit joy and happiness even as we face the challenges of life. Our goal should be to live optimistically on the sunny side of the street. I have observed my precious companion, Mary, do this her entire life. I have appreciated her sparkling, uplifting approach even as we have faced problems throughout the years.

My third counsel is to set aside consistent time to faithfully contemplate the Savior's Atonement. There are many ways to do this in our personal religious observance. However, attending sacrament meeting and partaking of the sacrament are especially significant.

Equally important is regular attendance in a temple where possible. The temple provides a continuing remembrance of the Savior's Atonement and what it overcomes. And, even more important, temple attendance allows us to provide a spiritual rescue for our deceased loved ones and more distant ancestors.

President Russell M. Nelson, at our last conference, emphasized this principle and added, "[Temple] blessings ... help to prepare a people who will help prepare the world for the Second Coming of the Lord!"

grēka un nāves. Lai gan grēkam var būt nozīmīga loma mūsu pārbaudījumos, dzīves nelaimes sarežģī arī kļūdas, slikti lēmumi, citu ļaunās darbības un daudzas lietas, kas ir ārpus mūsu kontroles.

Sludini Manu evaņģēlijur mācīts: „Ja mēs paļaujamies uz Jēzu Kristu un Viņa īstenoto Izpirkšanu, Viņš var palīdzēt mums pārciest mūsu pārbaudījumus, slimības un sāpes. Mūsu sirdis var tikt piepildītas ar prieku un mieru, un mēs varam rast mierinājumu. Jēzus Kristus veiktā Izpirkšana var labot visas dzīves netaisnības.”

Šajā Lieldienu laikā mūsu uzmanības centrā ir Glābējs un Viņa īstenotās Izpirkšanas upuris. Izpirkšana sniedz cerību un gaismu laikā, kas daudziem šķiet tumšs un drūms. Prezidents Gordons B. Hinklijs paziņoja: „Kad aplūkojam visu vēsturi, ... nav nekā ... tik brīnišķīga, tik majestātiska, tik lieliska, kā šī žēlastīgā rīcība.”

Es dalos ar trim ieteikumiem, kas, manuprāt, ir īpaši svarīgi mūsdienās.

Pirmkārt, nenovērtējiet par zemu to, cik svarīgi ir darīt visu, ko varam, lai palīdzētu citiem fiziskās un īpaši garīgās grūtībās.

Otrkārt, ar pateicību pieņemiet Glābēja īstenoto Izpirkšanu. Mums visiem ir jācenšas izrādīt prieku un laimi pat tad, kad saskaramies ar dzīves izaicinājumiem. Mūsu mērķim vajadzētu būt dzīvot optimistiski un dzīvot „saulainajā ielas pusē”. Es esmu novērojis, ka mana dārgā dzīvesbiedre Marija to dara visu savu dzīvi. Esmu novērtējis viņas dzirkstošo, uzmundrinošo attieksmi pat tad, kad gadu gaitā esam saskārušies ar problēmām.

Mans trešais padoms ir veltīt laiku, lai uzticīgi apcerētu Glābēja īstenoto Izpirkšanu. Ir daudz veidu, kā to darīt mūsu personīgajā reliģiskajā dzīvē. Tomēr Svētā Vakarēdiena sanāksmes apmeklēšana un Svētā Vakarēdiena pieņemšana ir īpaši nozīmīga.

Tikpat svarīgi ir regulāri apmeklēt templi, ja tas ir iespējams. Templis nodrošina pastāvīgu piemiņu par Glābēja Izpirkšanu un to, kas tajā tika īstenots. Un, kas ir vēl svarīgāk, tempļa apmeklēšana ļauj mums nodrošināt garīgo glābšanu mūsu mirušajiem tuviniekiem un tālākiem senčiem.

Prezidents Rasels M. Nelsons mūsu pēdējā konferencē uzsvēra šo principu un piebilda: „[Tempļa] svētības ... palīdz sagatavot cilvēkus, kuri palīdzēs sagatavot pasauli Tā Kunga Otrajai atnākšanai!”

We must never forget the sacrifices and examples of prior generations, but our adulation, appreciation, and worship should be centered on the Savior of the world and His atoning sacrifice. I testify that the key to the Father's plan of happiness is the Atonement wrought by our Savior, Jesus Christ. He lives and guides His Church. The Atonement of Jesus Christ provides the ultimate rescue from the trials we face in this life. In the name of Jesus Christ, amen.

Mēs nekad nedrīkstam aizmirst iepriekšējo paaudžu upurus un piemērus, bet mūsu slavinājumam, atzinībai un pielūgsmei ir jābūt vērstai uz pasaules Glābēju un Viņa izpirkuma upuri. Es apliecinu, ka Tēva laimes ieceres atslēga ir mūsu Glābēja Jēzus Kristus īstenotā Izpirkšana. Viņš dzīvo un vada Savu Baznīcu. Jēzus Kristus Izpirkšana sniedz galīgo glābiņu pārbaudījumos, ar kuriem mēs saskaramies šajā dzīvē. Jēzus Kristus Vārdā, āmen.